

O zvitej lisici.

i je mej gozdnimi zvrmi nobene, ki bi bila tako znana in razupita, prekanjena in zvita, kakor je lisica. Vže v starodavnih časih so poznali to prebrisano ponočno vlačugo ter zložili o njej mnogo pripovedek in basen. In kaj bi ne? saj ste njena pretkanost in zvitost prišli celó v prigovor. Lisica ne pride nikoli v zadrego, v največjej stiski si zna pomagati in se izogniti vsakej nevarnosti, če je treba.

Ta žival je pa tudi kakor navlaš ustvarjena za svoje rokovnjaško in sleparsko delo. Tenke in kratke noge nosijo šibko in gibično truplo tako tiho in rahlo, da skoraj nobenega sledú ne puščajo za seboj. Široka glava se hitro spušča v dolg tenek gobček, ki vse zavoha, koničasta ušesa stojé po konci ter ujemó vsak glas, a pod čelom se jej blesté bistré in poželjive oči. Najlepše se jej poda dolgi metlasti rep, ki ga pri hoji za seboj vlačí, kadar pa teče, privzdigne ga k višku. Oblečena je v rujav kozuh, ki pa barvo izpreminja po letnih časih.

Lisica živi malo ne po vsem svetu; ni ga skoraj kraja, kder bi ne bilo te grde ciganke, ki dokaj preglavice dela gospodinjam, še več pa lovcem, katerim mnogo divjačine podavi. Iz okolice, kamor se je naselila, ne umakne se z lepa, naj jo še tako preganjajo. Zvita buča vam je to, polna muh in zvijač. Vsako delo, vsako stopinjo poprej preišlja in povdarja na vse strani, predno se podá na tak kraj, kder se jej zdi nevarno.

Mlada lisica se dá ukrotiti ter postane takó domača, da gre za človekom kakor pes. A človek vender nima ž njo posebnega veselja niti kake koristi, ker mu je le na kvaro. Kadar mlada lisica nekoliko odraste, navadno pobegne in se svojega prejšnjega gospodarja samó toliko še spomina, da mu pride po noči perotnino krast. In ako tudi ostane pri hiši, vender je vedno le hinavska tatíca, ki naredi dosti kvare, ako se je človek skoraj ne iznebi.

Nek lovec si je ujel in ukrotil mlado lisico. Pustil jo je, da je prosto hodila po vsem dvorišči. Ni trajalo dolgo in lovec je zapazil, da njegovej lisičici kuretina kaj dobro diši. Odslej jo pusti le po dnevi okolo hoditi, po noči jo pa priklene na verigo. Zdajci zapazi lovec, da mu je vsako noč nekoliko perotnine poklane in takisto tožijo tudi njegovi sosedje. Kdo drugi bi to delal nego lisica? Ker je pa bila lisica čez noč priklenena in pri loveu nekaj časa sém ni več izmanjkalo nobene kokoši, mislili so, da hodi kuna ali pa dihór davit kuretino po sosednih dvoriščih. Sosedje so odslej še bolj pazili na predrznega tatú. V nekej noči pri mesečini zapazijo lisico, ki se je pri-tihotapila na sosedno dvorišče, ter potem, ko so jo podili, urno pobrisala na lovčev dvorišče.

Lovec tega noče verovati; prepričati se mora sam. Neko noč se skrije ter pazi na svojo lisičico. Do pólunoči je bilo vse v najlepšem redu; a kmalu po tem zapazi lovec, kako si lisica sname ovratnico preko glave ter gre k sosedovim kokošim v vas; zjutraj pred dnevom pa zopet pride, natakne si ovratnik črez glavo ter se vleže, kakor bi bila najnedolžnejša stvar na zemlji.

Čudeč se, opazuje lovec lisičino zvijačo. Takój, ko se zdani, nategne jej ovratnik takó tesno skupaj, da ni mogla nikoli več na svoje krvavo delo in kokoši so imele odslej mir pred pohodom te grde ponočne vlačuge.